

Uitgeverij Holland - Haarlem

www.petracremers.nl
www.uitgeverijholland.nl

Petra Cremers

Een valse start

Uitgeverij Holland - Haarlem

Eindelijk een medaille

Finn staat zenuwachtig te wiebelen voor het startblok. Hij kan niet wachten tot de race begint: de 100 meter vrij, zijn favoriete nummer. In gedachten moet hij al in het water liggen. Maar het is zó moeilijk om je goed op een wedstrijd te concentreren. Liever gluurt hij stiekem naar zijn tegenstanders. Vooral naar Marcus natuurlijk, zijn grote rivaal. Kort geleden waren ze nog beste vrienden, maar nu willen ze alleen nog maar van elkaar winnen. Meestal tikt Marcus als eerste aan, tot groot verdriet van Finn. Hij kan het niet uitstaan als Marcus weer met een medaille naar huis mag. Daarom heeft hij zich voor vandaag écht voorgenomen dat hij gaat winnen en dat lukt alleen als hij zijn koppie erbij houdt. Niet knallen vanaf het begin, maar tactisch zwemmen, zijn krachten verdelen. Misschien dat hij dan in de laatste baan nog net een eindspurt uit zijn lijf kan persen. Als hij het lange fluitsignaal van de scheidsrechter hoort, klimt hij op het startblok. Nu gaat het gebeuren. Hij buigt zijn bovenlijf naar voren en laat zijn armen nog lekker even bungelen.

Dan klinkt de stem van de scheidsrechter. ‘Op uw plaatsen...’

Meteen gaat Finn in de starthouding staan. Zijn vingers houden de rand van het startblok vast en hij voelt hoe zijn spieren zich spannen. Meteen na de piep duikt hij naar voren. *Doe net alsof je vanaf de kant over iets heen duikt*, zo heb-

ben ze het van Karel geleerd.

Zijn benen beginnen meteen fanatiek te bewegen en eenmaal boven water doen ook zijn armen mee. Vier banen borstcrawl heeft hij voor de boeg, met drie maal een keerpunt aan het eind, en tot slot de finish. Als hij zijn hoofd naar rechts draait om voor het eerst adem te halen, ziet hij dat Marcus een eindje voor hem zwemt. Is hij dan zo flitsend van start gegaan?

Finn voelt paniek in zijn lijf. Wat als het gat nog groter wordt? Dan is hij straks *weer* de verliezer. Zijn tempo versnellen dan maar? Hij hoort zijn coach na afloop al mopperen: *je eigen race zwemmen, Finn. Niet met je krachten smijten.* Karel heeft het al wel honderd keer tegen hem gezegd. Niet dat het tot nog toe heeft geholpen. Meestal kwam hij op de vierde baan nog maar amper vooruit.

De meeste tijd vindt Finn het jammer dat Marcus zijn vriend niet meer is. Maar eenmaal in het zwembad is hij dat gevoel helemaal kwijt. Hij hoeft de chloorlucht maar op te snuiven. En als Marcus weer eens heeft gewonnen wil Finn hem nog liever pootje lappen dan dat hij iets aardigs tegen hem zegt. Marcus doet ook zo overdreven met zijn medailles. Als hij ze nou thuis in een hoek zou smijten. Maar hij neemt ze altijd mee naar school om er als een aap mee te pronken. Toen Finn er een keer iets van zei, werd Marcus nog kwaad ook. 'Kan ik het helpen dat ik een betere zwemmer ben,' snauwde hij hem toe. En na school ging hij ineens met een ander vriendje mee naar huis. Logisch dat

Finn iets moest verzinnen om hem terug te pakken. En dan is er ook nog de plotselinge groeispurt van Marcus. Ineens stak hij wel een halve kop uit boven Finn. Zo oneerlijk. Bij hem zijn het alleen maar zijn handen en voeten die willen groeien. De afgelopen twee maanden heeft mama twee keer nieuwe schoenen voor hem moeten kopen. De rest van zijn lijf blijft klein en dun. Helemaal niet de *body* die je nodig hebt om een echte zwemkampioen te worden.

Aan het begin van de derde baan krijgt Finn Marcus weer in het vizier. Hij ligt nog steeds een beetje achter hem, maar het gat is iets kleiner geworden. Zo dadelijk, na het laatste keerpunt, moet hij alles geven. Niet letten op de pijn in zijn armen. Niet letten op de naalden in zijn benen. Alleen maar rammen tot en met de laatste meter.

Eenmaal onder water zet Finn zich voor de derde keer af tegen de achterwand van het zwembad. Even fladderen zijn gedachten nog naar zijn moeder. Zou ze wel hard genoeg juichen op de tribune? Maar zodra zijn armen weer door het water ploegen, denkt hij alleen nog maar aan de race. Nu is het tijd om alles te geven. Natuurlijk is hij moe, een beetje misselijk zelfs. Maar lang niet zo moe en beroerd als andere keren. Voor het eerst heeft hij wat over aan het eind van de race. Dus probeert hij op de laatste meters te versnellen. Misschien kan hij Marcus met zijn eindsprint verrassen. Nog een klein eindje maar. Zijn ademhaling hijgt in zijn oren. Zijn hart gaat wild tekeer. En als hij aantikt, weet hij echt niet hoe hij het heeft gedaan. Maar

dat duurt niet lang en dan kan Finn eindelijk zijn eerste overwinning vieren. Hij brult alsof hij een Olympische medaille heeft gewonnen en slaat wild met zijn handen op het wateroppervlak.

Onverwacht krijgt hij een por in zijn rug. Als hij zich omdraait, kijkt hij recht in het gezicht van Marcus. Die woedende blik, alsof Finn iets van hem heeft gestolen. Zijn adem stokt. Het kan maar één ding betekenen: Marcus is dat rotgeintje met die zwembroek nog lang niet vergeten.

Stars & stripes

Die ene knallende ruzie. Soms kan Finn de boze stem van Marcus nog horen. De beschuldigende woorden in de kleedkamer van de jongens. Marcus had een weekend eerder drie medailles gewonnen en Finn zag groen van jaloezie. Zeker toen Marcus ook nog eens beweerde dat hij deze zaterdag zeker weer ging winnen.

‘Ik heb het vannacht gedroomd, dus het kan gewoon niet missen.’

Ongeveer op hetzelfde moment ging de deur naar het zwembad open en stak Karel, de trainer, zijn gemillimeterde hoofd naar binnen. ‘Is iedereen er al? Mooi, nog vijf minuten, dan kom ik jullie halen.’

Meteen kwam iedereen in beweging. Marcus liep nog gauw even naar de plee voordat hij zich ging verkleden. Hij trok zijn zwembroek altijd pas in het zwembad aan. Dus zag Finn ineens een kans om hem terug te pakken. Zonder dat de andere jongens het in de gaten hadden, haalde hij de zwembroek van zijn rivaal uit zijn tas. Even later ging hij zelf ook naar de wc. Toen hij terugkwam stond Marcus met een rood gezicht in zijn tas te graaien. Zijn onderbroek had hij nog steeds aan.

Na een harde roffel op de deur kwam de trainer naar binnen. ‘Allemaal klaar voor de warming-up?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij Marcus in de gaten kreeg. ‘Wat sta jij daar nou te treuzelen?’

‘Ik kan m’n zwembroek niet vinden,’ zei Marcus met een

klein stemmetje. Hij voelde de bui natuurlijk al hangen. Als je Karel kwaad wilde maken, moest je vooral je spullen vergeten.

‘Zonder broek geen wedstrijd,’ klonk het streng.

In paniek keek Marcus om zich heen. Hij was overdreven trots op die broek, wist Finn. Zo’n ding met *stars & stripes*, de Amerikaanse vlag in het klein. ‘Ik heb ’m zeker weten meegenomen,’ hoorde hij hem zeggen. ‘Het is de zwembroek die ik van mijn tante uit Amerika heb gekregen.’

In een flits zag Finn wat hij met die broek had gedaan en er ontsnapte een zenuwachtige giechel uit zijn keel.

‘Vind je het nog leuk ook?’ Met een wild gebaar smeed Marcus zijn tas op de grond.

‘Natuurlijk niet,’ zei Finn. ‘Er zat gewoon een kikker in m’n keel.’

Marcus keek hem aan alsof hij hem wel kon vermoorden.

‘Dadelijk moet ik zwemmen.’

‘Dan ga je toch in je blote gat.’

Even was het doodstil in de kleedruimte. Marcus trok wit weg en kwam toen in beweging. In zijn haast om bij Finn te komen struikelde hij bijna over zijn tas. Zijn vuisten gebald alsof hij wilde gaan knokken.

Gelukkig had de trainer het ook gezien. Hij wrong zich gauw tussen de twee kemphanen in. ‘Wat zullen we nu beleven? We komen hier om te zwemmen, niet om ruzie te maken.’

‘Hij heeft m’n broek gestolen,’ zei Marcus.

Finn zette zijn handen op zijn smalle heupen. ‘Echt niet,

hij past me niet eens.’

‘Jongens toch, dit vind ik helemaal niet leuk,’ zei Karel.

Uiteindelijk liep het hele team de warming-up mis én de eerste wedstrijd. De 100 meter vrij nog wel. Niemand mocht het zwembad in voordat Karel zijn onderzoek had afgerond. Hij doorzocht alle tassen, ook die van Finn. Zonder resultaat natuurlijk. Hoe kon hij ook weten dat de zwembroek van Marcus even eerder als een bontgekleurde vogel door het wc-raampje naar buiten was gevlogen.

Aan het eind van de dag, toen iedereen al lang naar huis was, kwam Finn terug om hem op te rapen. Hij kon die broek toch niet in z’n dooie eentje daar buiten laten liggen? Aan de andere kant had hij nog niet besloten wat hij ermee ging doen. In de vuilnisbak gooien dan maar? Dat was wel erg gemeen. Hij kon het kledingstuk natuurlijk ook stiekem bij Marcus in de brievenbus stoppen. Of anders kon hij hem misschien zijn huis binnen smokkelen en ergens op zijn kamer verbergen. De sleutel van de achterdeur lag altijd in een bloempot in de schuur. Maar dan moest hij daar als een inbreker naar binnen en stel dat iemand hem zou zien. Marcus bijvoorbeeld. Dan ging hij misschien wel naar de politie. Finn huiverde bij het idee alleen. Een agent op de stoep, wat zou mama schrikken. Dus reed hij vlug naar huis waar hij de *stars & stripes* boven op de zolder verstopte in een doos met oude rommel.

Diepvrieskind & waterrat

Als Finn na de wedstrijd ziet wie zijn moeder bij zich heeft, slaat zijn hart een slag over. Tof, zijn favoriete oom. Wat een verrassing! En hij heeft zijn zoontje bij zich, de kleine Rafaël, die blijkbaar ook op de tribune heeft zitten kijken. Met zijn armen wijd komt oom Tof op Finn af. Hij pakt hem beet en trekt hem zó hard tegen zich aan dat Finn naar adem moet happen.

‘Een beetje voorzichtig, het is m’n enige kind,’ zegt mama ergens in de buurt van zijn oor.

‘Net alsof ik dat niet weet.’ Oom Tof laat Finn los en kijkt samenzweerderig naar zijn zus. ‘Wie had kunnen denken dat ons diepvrieskind zo’n waterrat zou worden.’

‘Dadelijk duw ik je in het zwembad hoor.’ Finn steekt zijn tong naar hem uit. Sinds zijn oom naar Eindhoven is verhuisd, ziet hij hem veel minder vaak en dat is echt heel erg jammer. Het is fijn om met oom Tof te praten. Hij is altijd even vrolijk. Alleen al die pretoogjes in zijn gezicht. Gelukkig heeft Rafaël ze geërfd, dat kun je nu al zien, hoe klein hij ook is. Misschien wordt hij later net zo’n grappenmaker als zijn vader. Stiekem vindt Finn het heerlijk als oom Tof hem plaagt. Zelfs als het over een onderwerp gaat, waar hij liever niet over praat. Wel veel over denkt, maar dat hoeft niemand te weten.

‘Heb ik al gezegd hoe goed je hebt gezwommen?’ vraagt zijn oom.

‘Ik ben eerste geworden.’ Finn steekt een gebalde vuist in de lucht terwijl hij met zijn andere hand de medaille omhoog houdt.

‘Precies en het was een fantastische race. Tactiek, daar gaat het om in de sport. Het leek wel alsof je een hulpmotortje aanzette op het eind. Je zwom die vriend van je zomaar ineens voorbij.’

‘Marcus, bedoel je?’ vraagt mama. ‘Ik heb ’m de laatste tijd weinig gezien.’ Terwijl ze het zegt, verschijnt er een lach op haar gezicht en ze steekt haar hand omhoog. ‘Daar zul je hem hebben. Marcus, jij hebt ook goed gezwommen.’

Finn trekt gauw zijn handdoek over zijn hoofd. Terwijl zijn moeder met Marcus staat te praten, wrijft hij zijn haar nog eens extra goed droog. Hij probeert er niet op te letten wat ze tegen elkaar zeggen, maar aan zijn korte antwoorden te horen heeft Marcus geen zin in een praatje. Dat hij maar gauw verder loopt, denkt Finn. Als je geen vrienden meer bent, kun je maar beter doen alsof de ander niet bestaat.

‘Jij bent niet erg spraakzaam,’ zegt mama in de auto op weg naar huis.

‘Zo gek is dat toch niet?’ Via het achteruitkijkspiegeltje knipoogt oom Tof stiekem naar Finn. ‘Hij zit gewoon even rustig van zijn succes te genieten.’

‘Ik heb anders nog wel een vraag.’ Mama draait zich half naar hem om. ‘Waarom deed je zo raar tegen Marcus? Als je gewonnen hebt, is het toch niet moeilijk om een beetje aardig te zijn?’

Wat kan Finn zeggen: dat Marcus ook niet aardig meer is sinds de verdwijning van zijn zwembroek? Maar dan weet zijn moeder vast nog veel meer vragen te verzinnen. 'We zijn gewoon geen vrienden meer. Waarom moet ik dan zo nodig met 'm praten?'

'Wat zeg je me nou, geen vrienden meer? Wat is dat voor een onzin?' In haar hals begint een adertje opgewonden te kloppen.

'Is er soms iets gebeurd?' vraagt oom Tof. Met een minimale beweging van zijn handen stuurt hij de auto in een andere baan om voor het verkeerslicht te stoppen.

Blijkbaar herkent Rafaël ineens waar ze zijn. 'Gaan we naar het huis van Finn? Gaan we naar het huis van Finn?' Iedere keer opnieuw herhaalt hij dezelfde vraag terwijl hij opgewonden op en neer wipt in het autozitje.

'Ja leuk hè,' zegt Finn. Hij heeft heus wel in de gaten dat zijn moeder op een antwoord zit te wachten. 'En we hebben een heleboel voetbalplaatjes voor je gespaard.'

'Je krijgt ze alleen als je even rustig blijft zitten,' zegt oom Tof. 'We zijn er bijna. Oké, Raf?'

Finn doet zogenaamd verschrikt zijn hand voor zijn mond en natuurlijk doet Rafaël hem na.

'Ik vond die Marcus altijd een aardige jongen,' zegt oom Tof als het verkeerslicht op groen is gesprongen.

'Is-ie ook,' zegt mama meteen, 'maar blijkbaar is er iets gebeurd wat niet zo leuk is. Ik heb ook wel een idee wat. Ze hadden nooit samen bij die zwemclub moeten gaan.'

'Hoezo?' vraagt Finn.

‘Sinds jullie wedstrijden zwemmen, zijn jullie ineens concurrenten van elkaar. Twee bloedfanatieke jochies die elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Of ligt het vooral aan jou, Finn? Dat je zo jaloers op Marcus was, dat je niet eens z’n vriend meer wilde zijn.’

Nu hij er toch is, moet oom Tof even komen kijken in de slaapkamer van Finn. Sinds kort hangen al zijn zwemhelden in groot en klein formaat aan de muur. Het is een project waar hij een paar weken geleden aan is begonnen. Bijna iedere dag komen er wel posters en foto’s bij. Kleur en zwart-wit door elkaar. Soms ook een leuk artikel uit de krant. Er is heel wat materiaal voor nodig om alle wanden van zijn slaapkamer te beplakken.

‘En wat vind je ervan?’ vraagt hij als oom Tof niet gauw genoeg begint te applaudisseren.

‘Leuk behangetje. Die witte kledingkast kan trouwens ook wel wat kleur gebruiken.’

‘Als je het maar laat.’ Mama kijkt dreigend naar Finn. ‘We hebben een duidelijke afspraak gemaakt. Geen geplak op de deur, het raam of de kast.’

Terwijl ze het zegt, verschijnt er een scheve grijns op het gezicht van haar broer. Hij laat een stilte vallen en kijkt dan demonstratief omhoog. ‘Gelukkig heb je het plafond nog.’ Dat hij daar niet aan gedacht heeft, Finn kijkt meteen naar het grote witte vlak boven zijn hoofd.

‘Tof Levels, wat ben jij een vreselijke man,’ hoort hij zijn moeder zeggen.